

ТЕНІСНІ М'ЯЧИКИ НЕБЕС

СТІВЕН ФРАЙ

ХАРКІВ
ФОЛІО
2026

1

Усе почалося ще десь у минулому столітті, в епоху, коли закохані писали одне одному листи й запечатували їх у конверти. Часом, щоб показати свою любов, вони використовували кольорові чорнила або збризкували папір парфумами.

**Плау Лейн, 41,
Гемпстед,
Лондон NW3
Понеділок, 2 червня 1980 р.**

Любий Неде,

вибач за цей запах. Сподіваюся, ти розгортав цього листа в якомусь тихому місці, на самоті. В іншому разі тебе відволічуть насмішками. Аромат зветься *Rive Gauche*, тож у мене відчуття, неначе я Симона де Бовуар, а ти, сподіваюся, відчуваєшся Жан-Полем Сартром. Власне, сподіваюся, що радше ні, бо він, як мені видається, ставився до неї вкрай жахливо. Пишу тобі нагорі, після сварки з Пітом і Гіллари. Ха-ха-ха! Піт і Гіллари, Піт і Гіллари, Піт і Гіллари! Ти терпіти не можеш, коли я їх так називаю, правда ж? Я так тебе кохаю! Ти просто *помер би*, якби побачив мій щоденник. Сьогодні вранці я написала аж дві сторінки. Я склала список усього чудового й дивовижного, що є в тобі, й одного дня, коли ми

з'єднаємося навіки, можливо, я дам тобі його почитати і ти знову просто помреш від цього.

Я написала, що ти старомодний.

По-перше, під час нашої першої зустрічі ти підвівся, коли я в *Hard Rock Cafe* вийшла з кухні до зали, щоб прийняти твоє замовлення.

По-друге, щоразу, коли я говорю про своїх батьків, називаючи їх Піт і Гілларі, ти червонієш і стискаєш губи.

По-третє, коли ти вперше розмовляв із Пітом і — гаразд, я змилююсь над тобою — коли ти вперше розмовляв з мамою і татом, ти дозволив їм не вгаваючи базікати про приватну освіту, приватну медицину, про те, як це все жахливо і який поганий уряд, і ти *не сказав ані слова*. Я про те, що твій тато — член парламенту від партії торі. А ти все теребив про погоду і плів якісь нісенітниці про крикет. Але так нічого й не сказав.

Через це, власне, сьогодні й спалахнула сварка. Твого тата показували у *Weekend World* в обід. Ти, певно, бачив його. (До речі, я тебе кохаю. Боже, як я тебе кохаю!)

— Де вони їх знаходять? — гаркнув Піт, тицяючи пальцем в екран телевізора. — Де вони їх знаходять?

— Що знаходять? — холодно перепитала я, готуючись до суперечки.

— Кого, — виправила Гілларі.

— Цих динозаврів у твідових піджаках, — сказав Піт. — Погляньте на цього старого пердуна. Яке він має право говорити про шахтарів? Він не впізнав би шматок вугілля, навіть якби той упав прямісінько в його миску з віндзорським супом.

— Пам'ятаєш хлопця, якого я приводила додому минулого тижня? — запитала я тоном, який будь-хто назвав би крижаним.

— Про безпеку праці заговорив! — закричав Пітер до екрана. — Та коли *тобі* доводилося хвилюватися про безпеку праці, містере Ітон-Оксфорд-і-Гвардія? — й аж тоді обернувся до мене. — Га? Який хлопець? Коли?

Він *завжди* так робить, коли в нього щось запитують: спочатку говорить про щось інше, що зовсім не стосується теми, і тільки *тоді* відповідає на твоє запитання своїм (ба навіть не одним). Я просто *божеволю* від цього. (Як і від тебе, любий Недді. Але з тобою я *божеволю* від найглибшого кохання.) Якби ти запитав у мого батька: «Піте, у якому році відбулася битва під Гастінгсом?», він відповів би: «Виплати по безробіттю зменшуються. Фактично лише за два роки вони знизилися на п'ять відсотків. П'ять відсотків. Негідники! Гастінгс? А навіщо тобі це? Чому саме Гастінгс? Битва під Гастінгсом була нічим іншим як простою сутичкою між воєначальниками і баронами-розбійниками. Єдина битва, про яку варто щось знати, — це...» — і тут він би з'їхав з теми. Він знає, що це зводить мене з розуму. Мо', Гілларі це теж бісить. Та все ж я продовжила.

— Хлопець, якого я приводила додому, — повторила я. — Його звали Нед. Ти чудово його пам'ятаєш. У нього саме були канікули. Два тижні тому він приходив до *Hard Rock Cafe*.

— А, той світський модник у светрі для крикету. То що з ним?

— Він *не* світський модник!

— А мені здався саме таким! Хіба ні, Гіллз?

— Він точно був дуже ввічливим, — відказала Гілларі.

— Саме так! — Піт обернувся до бісового телевізора, де саме показували твого тата, який намагався звернутися до гурту йоркширських шахтарів, що, мушу визнати,

мало досить кумедний вигляд. — Тільки погляньте на це! Гарантую, що це вперше той старий фашист опинився північніше від Вотфорда. Не враховуючи хіба вилазок проїздом до Шотландії, щоб уполювати куріпок. Неймовірно. *Неймовірно*.

— Та що там говорити про Вотфорд, коли ти сам востаннє бував північніше *Гемпстеда*? — запитала я. І це, гадаю, було справедливо, бо він просто зводить мене з розуму й часом поводить як *справжній* лицемір.

Гілларі взялася повчати мене, щоб я не розмовляла так із батьком, а тоді повернулася до своєї статті. Вона зараз працює над новою колонкою для журналу *Spare Rib* і дуже легко починає дратуватися.

— Ти, здається, забуваєш, що я здобув ступінь доктора в Шеффілдському університеті, — нагадав Піт, начебто це надавало йому право на нагороду «Північанин десятиліття».

— Та це неважливо, — вела далі я. — Річ у тім, що Нед доводиться сином цьому чоловікові, — і я тріумфально вказала пальцем на екран. На жаль, саме тієї миті в кадрі був ведучий.

Піт обернувся до мене з виразом справжнього благоговіння на обличчі.

— Той хлопець — син Браяна Волдена? — хрипко проказав він. — Ти зустрічаєшся із сином Браяна Волдена?

Схоже на те, що ведучий, Браян Волден, колись був депутатом від Лейбористської партії. На мить Піт уявив, як я виходжу заміж за якогось представника соціалістичної аристократії. Я бачила, як його мозок блискавично обчислює шанси пролізти в довіру до Браяна Волдена (як тесть до свекра), отримати місце в наступних виборах і тріумфально перейти від нудної рутини управління освіти Внутрішнього Лондона до розкоші й блиску Палати громад та національної

слави. Пітер Фендмен, бунтівний борець і герой робітничого класу — я побачила всі ці фантазії, що промайнули в його жадібних очах. Огидно.

— Не він! — сказала я. — Він! — на екрані знову з'явився твій батько, цього разу впевнено крокуючи до дверей Даунінг-стріт, 10, з паперами під пахвою.

Я люблю тебе, Неде. Я люблю тебе більше, ніж припливи люблять місяць. Більше, ніж Міккі любить Мінні, а Пух — мед. Я люблю твої великі темні очі й милі круглі сідниці. Люблю твоє скуйовджене волосся і твої неймовірно червоні губи. Вони справді дуже червоні, я впевнена, що ти цього навіть не знав. Мало в кого губи такі червоні, як їх описують поети у своїх віршах. Але твої — найчервоніші з червоних, червоніші за будь-який червоний, про який я читала, і я хочу відчутти їх на собі просто зараз. Але хай би якими червоними були твої губи, хай би якими круглими були твої сідниці, хай би якими великими — твої очі, це *тебе* я кохаю. Коли я побачила, як ти стоїш біля шістнадцятого столика й усміхаєшся до мене, відчуття було таке, наче в тебе зовсім немає тіла. Я вийшла з кухні в жахливому настрої і побачила перед собою це осяйне щось — цю душу. Цього Неда. Цього тебе. Оголену душу, яка всміхалася мені, як сонце, і я знала, що помру, якщо не проведу решту життя з нею.

Та все ж як же сьогодні вдень мені хотілося, щоб твій батько був профспілковим лідером, учителем у загальноосвітній школі, редактором *Morning Star*, самим Браяном Волденом — ким завгодно, тільки не Чарльзом Меддстоуном, героєм війни, відставним бригадиром Гвардії, колишнім колоніальним адміністратором. І вже тим паче не членом кабінету міністрів в уряді консерваторів.

Хоча це неправильно, чи не так? Тоді ти не був би тобою.

Коли Піт і Гілларі все зрозуміли, вони почали переводити погляд з мене на екран і назад. Гілларі навіть поглянула на стілець, на якому ти сидів того дня, коли приходив до нас. Вона зиркнула на нього так, ніби хотіла його продезінфікувати й спалити.

— О, Порціє! — вигукнула вона, як це колись називали, з «трагічним акцентом».

Піт, звісно, спочатку почервонів, як Ленін, а потім проковтнув свою злість і збентежену гордість та почав зі мною Говорити. Урочисто. Він зрозумів мій підлітковий бунт проти всього, що мене вчили поважати й у що вірити. Ні, ба більше, він це Поважав.

— Знаєш, у певному сенсі я пишаюся тобою, Порш. Пишаюся цим бойовим духом. Ти протистоїш авторитету, і хіба не цього я тебе завжди вчив?

— Що? — закричала я. (Мушу бути чесною. Іншого слова тут не дібрати. Це був саме крик.)

Він розвів руками й розправив плечі з таким самовдоволенням виглядом, який буде переслідувати мене до кінця моїх днів.

— Окей. Ти зустрічалася з представником вищого класу року, і це привернуло увагу твого батька. Ти змусила Піта слухати. Давай поговоримо, гаразд?

У мене немає слів...

Я спокійно встала, вийшла з кімнати й пішла подумати. Що ж, так я *мала б* зробити, але не зробила. Насправді я просто закричала на нього:

— Та пішов ти, Піте! Ненавиджу тебе! Ти жалюгідний! А знаєш що ще? Ти сноб. Ти огидний, нікчемний сноб!

Потім грюкнула дверима й побігла нагору плакати. Володар Безсмертних, як казав Есхіл, закінчив свої ігри з Порцією.

Фу. І ще раз фу.

Хай би як там було, принаймні тепер вони знають. А ти сказав своїм батькам? Гадаю, вони теж розлютились. Їхній улюблений син потрапив у пастку доньки єврейських лівих інтелектуалів. Якщо можна назвати інтелектуалом викладача історії на пів ставки в Політехнічному інституті Північно-Східного Лондона. У моєму розумінні, він не інтелектуал.

Чи це можна назвати коханням без перешкод? Я про те, що якби батько Джульетти кинувся на шию Ромео і сказав: «Я не втрачаю доньку, а здобуваю сина», а мати Ромео, сяючи, промовила: «Ласкаво просимо до родини Монтеккі, моя люба Джульетто», то п'єса була б дуже короткою.

Однак через пару годин після цієї «тривожної сцени» Піт із чашкою чаю в руці постукав у мої двері. Точність, Порціє, точність — стукав він кісточками пальців, а не чашкою, та ти зрозумів, про що я. Я думала, що він збирається влаштувати мені скандал, але насправді... ну, так, насправді він це і зробив. Буквально — він приніс мені погані новини. Йому щойно зателефонували з Америки. З'ясувалося, що в Пітового брата, мого дядька Лео, минулої ночі у Нью-Йорку стався серцевий напад, і він помер ще до приїзду швидкої. Це жахливо. Дружина дядька Лео, Роуз, померла від раку яєчників у січні, а тепер і він. Йому було сорок вісім. Сорок вісім — і він помер від серцевого нападу. Тож мій бідний кузен Гордон їде до нас в Англію. Саме він викликав швидку тощо. Уяви, як це — бачити смерть свого батька на власні очі. Він єдина дитина. Мабуть, він зараз у жахливому стані, бідолаха. Сподіваюся, йому сподобається в нас. Гадаю, його виховували досить ортодоксально, тож не можу навіть уявити, як він пристосується до нашого способу життя. Наше уявлення про кошерну їжу — це бейгл із беконом. Я ніколи

Зміст

1.....	5
2.....	72
3.....	140
4.....	246
5.....	351